

Kerék-Bárczy Szabolcs: Nincs ellenzék Magyarországon, azt létre kell hozni

A választások után eddig megjelent elemzésektől gyökeresen eltérő rövid magyarázatot szeretnék adni arra, hogy miért arathatott ismét – előre jóslhatóan – elsőprő győzelmet a NER. Az „ellenzéki” megszólalók szinte kivétel nélkül azt jelölték meg fő okoknak, hogy közjogilag lejt a pálya a Fidesz felé, lehangoló a hatalom média-túlsúlya, és a hatpárti együttműködés, illetve a pártok és Márki-Zay kapcsolata sem volt tökéletes. A vezető politikusok többsége a miniszterelnök-jelöltet nevezte meg mint a bukás fő okozóját. Groteszk módon erre rímelt a hódmezővásárhelyi polgármester értékelése, akinek a lelkiismerete tiszta, mert szerinte tökéletes volt a stratégiájuk és programjuk, maximalizálták a baloldali szavazatokat, ő magához tudott vonzani jobboldaliakat, s csupán a Jobbik miatt lemorzsolódott támogatók felelősek a kudarcért, egyébként is sokkal többet dolgoztak mindenki másnál, plusz Gyurcsány. A hatpárti érvelés azért különösen visszatetsző, mert azt az – amúgy lesújtóan produkáló – embert gyalázzák a végeredmény ismeretében, aki mögött egy nappal korábban még felsorakoztak; nem is kérdés, hogy mit remélhet az ország azoktól, akik az általuk pajzsra emelt vezetővel így bánnak. A megszólalásokban nyoma sincs az önvizsgálatnak: nem hangzik el, hogy az ő gyalázatos teljesítményükről tanúskodik a választók által kiállított bizonyítvány, hiszen ciklusról ciklusra ott ülnek a parlamentben, s ha értelmes és eredményes munkát végeztek volna, nyilván még ilyen alkotmányos körülmények között is jóval többen ikszeltek volna a nevük mellett. Fel sem merül az sem, hogy lemondjanak párttiszségeikről, vagy hogy a valódi ellenzéki politizálást kizáró, csak a NER terveit szentesítő országgyűlésbe ne üljenek be. Ehelyett felveszik a mandátumukat, amelyet saját állításuk szerint csalárd módon szereztek (hiszen nem mást mondanak akkor, amikor elcsaltnak és nem demokratikusnak nevezik a választást), s amelynek segítségével érdemben úgysem dolgozhatnak szintén a saját értékelésük szerint, csak látszattervékenységet folytathatnak szemfényvesztés gyanánt, valamint megátalkodottan kitartanak szövetségük mellett, és így tovább. S fogadkoznak, hogy együtt kell maradnia a szervezeteiknek és ugyanígy kell folytatni mindent, csak kicsit másként, jobban. A nagyon kevés, lagymatagon önkritikus megszólaló azért bocsánatot kért a csalódott szavazóktól, de ennél tovább nem ment.

Meg kell állapítanunk, hogy az „ellenzéki” pártok magyarázata lényegében csak hazugságot tartalmaz, és azt bizonyítja, hogy vezetőik egy távoli univerzumban indultak a választáson, a Föld nevű bolygó Magyarország nevű államának életéről, az itt lakók érzéseiről halvány fogalmuk nincs, továbbá teljesen hülyének nézik a választóikat, akiket – miután begyűjtötték majd el is herdálták a voksaikat – még meg is aláznak szálnalmas nyilatkozataikkal és ordenáré viselkedésükkel. Le is pereg róluk minden bírálat pont úgy, ahogy az elmúlt években mindig.

Úgy tűnik, mintha most újszülöttek csodálkoznának rá a ronda világra. Pedig már bő tíz évvel ezelőtt megszilárdult a NER, annak természetéről a 2010-es választás utáni első kormányintézkedésektől pontos képünk van. Orbán Viktor egy percig nem csinált titkot abból, hogy fenekestől fel kívánja forgatni a honi (sőt az európai uniós) viszonyokat és több évtizedre előre meg akarja kötni a következő kabinetek kezét. 2010-ben a médiatörvény elfogadásával és a médiatanács felállításával elindult a médiaviszonyok gyökeres átalakítása, hogy aztán rohamtempóban pont is kerüljön a folyamat végére. 2011-ben elfogadták a 2012 január 1-jén életbelépő alaptörvényt, ezzel biztosítva a kormány útját a kizárólagos hatalom

felé, amely lehetőséggel élt is a NER. 2013-ban megváltoztatták a választási törvényt, és befejezték az önkormányzati rendszer átalakítását. Az előbbivel drámai mértékben akadályozták a mindenkori ellenzék hatalomra jutását (ezt erősíti a külföldön élő magyarok szavazati joggal való felruházása és a nyugatra távozott magyarok voksolásának megnehezítése is), a másikkal pedig teljessé tették az amúgy már kiüresített önkormányzatok – így közvetlenül az állampolgárok mindennapi élete – fölötti központi hatalmi kontrollt. A rezsimek mindeközben sebesen áramoltatta a közvagyonot baráti magánzsebekbe és építette ki az oligarchikus rendszert, s ezzel lényegében kiapadhatatlan anyagi erőforráshoz juttatta magát, és kivérezte az ellenfeleit. A külpolitikai fordulat megtörtént ugyancsak a 2010-zel kezdődő ciklusban. És a sort folytathatnánk. Már 2014-ben úgy készültünk a választásra mi, demokraták, hogy semmi meglepetésre nem kellett számítanunk: ismertük a NER-t, ahogy ismertük saját magunkat, a szövetségeseinket is.

Akkor úgy döntöttünk, hogy korábban még nem kipróbált ellenzéki egységben megyünk neki a kampánynak, és reméltük, hogy egy így felálló ellenzék képes lehet kihívás elé állítani az orbáni rezsimeket. Az összefogás nem volt teljes, a Jobbik akkor még harcos jelszavakban is szélsőjobboldali volt (ma már „csak” tettekben és mentalitásban az), az LMP pedig leplezni sem próbálta távolságtartását és azt, hogy ő a Fidesznél is jobban utálja az ellenzékot. 2014 elején már láttuk, hogy a választást nem fogjuk megnyerni. Oltári nagyot buktunk, amit még abban az évben megfejtelt két további totális vereség, az EP és az önkormányzati választásé. Az az év az ellenzéki politizálás csődjét jelentette; nem taktikai, hanem stratégiai okok álltak az eredmények mögött: az egész gondolkodásunkat elhibáztuk. Felismerhető volt, hogy úgy, abban a formában nem szabadna tovább menni. Ám a kudarc okaival való szembenézés teljes egészében elmaradt, semmilyen politikai és érdemi személyi következménye nem lett az eseményeknek.

Én 2016-ban fogalmaztam meg a széles nyilvánosságban azt, hogy változatlan stratégiával, szerkezetben és vezetői összetételben az ellenzék biztosan elveszít minden további választást, és a Fidesz játékszabályaitól eltérő, új szabályrendszert kell létrehozni, amellyel – és csakis azzal – legyőzhető a NER (Paradigmaváltást!, 168 óra, 2016. szeptember 1.). Változásra azonban hiába vártunk. Ezért biztos volt a '18-as eredmény is. Azt is előre láthattuk, hogy az önkormányzatokban nem lehet megdönteni a NER-t, de az ellenzék mégis ezzel a hazugsággal kampányolt. Az eredmény itt sem volt meglepő: a NER a '19-es önkormányzati választás óta is él és virult, sőt erősödik, helyi szinten az ellenzéki vezetésű testületekben elszámoltatások nem történtek a hatalommal szemben. A magukat demokratikusnak mondó pártok elvesztegettek minden percet: a mégoly csekély erőforrásaikat az elmúlt években felélték, hasznos dolgokra alig költötték, vidéki hálózatot nem építettek, ezért nem beágyazottak az országban. Az idej választásnak ugyanazzal a csapnivaló stratégiával, pont azzal a sokszor lejáratódott szerkezettel és javarészt ugyanazokkal az alkalmatlan és hiteltelen, a társadalom bizalmát nem élvező vezetőkkel vágott neki, amelyekről és akikről már számtalanszor bebizonyosodott, hogy csak a NER-nek hajtanak hasznot. Az előválasztás ócska színjáték volt: annak eredményét a résztvevők maguknak köszönhetik. De hogy is lehetne egy eszköz, vagyis az előválasztás alkalmas bármire, ha a stratégia, amelyet szolgálnia kellene, pocsék? Néhány világszínvonalú szakember az utolsó szalmaszálba is belekapaszkodva kezdetben segíteni próbált ennek a formációnak, mert elhitték, hogy valóban támogatást várnak tőlük, de az ő ténylegesen NER-döntő, „konyhakész” javaslataikat is

lemosták az asztalról (elég csak Vörös Imre jogtudós alkotmányosságot helyreállító konkrét elképzelését említeni).

Az „ellenzék” politikáját kétféleképpen szokták mentegetni a nyilvánosságban a vele szimpatizálók. Az egyik szerint itt egy alapvetően jószándékú csapat többé-kevésbé elfogadható stratégiájáról van szó, ám a hatalom elnyomása olyan óriási, hogy ennél lényegesen jobb eredményre nem lehetett számítani. A másik szerint jó ez az ellenzéki szerkezet, de a stratégián módosítani kell. A korábban leírtak erősítik meg azt a meggyőződésemet, hogy ezek a vélemények minden alapot nélkülöznek, minimum vakok és süketek, de inkább szerecsenmosdatók és eleve garantálják a jövő sikertelenségét is.

Az igazság az, hiszen azt és csak azt igazolják a tények, hogy a jelenlegi „ellenzék” mindent rosszul csinált, vezetőik és az általuk kiagyalt stratégiák egy fabatkát sem értek. És ezt ők is tudják, mert egyáltalán nem ostobák. Ahogy azzal is pontosan tisztában vannak, hogy amíg ők pozícióban lehetnek, addig a NER legyőzhetetlen, hiszen ez a küldetésük: rezsimit buktatni semmiképpen nem óhajtanak, legfeljebb hatalmi pozíciókat kívánnak szerezni, de arra is képtelenek. Mindezek miatt 2018-tól kezdve idézőjelbe teszem a mai ellenzéket, és szóban eléjük biggyesztem az „ügynevezett” jelzőt. Mert makacs ragaszkodásuk a NER-t többségben tartó politikájukhoz annak fényes bizonyítéka, hogy valójában ők a rezsím részei, sőt ügynökei. Az a feladatuk, hogy legitimálják az alaptörvényt, a közjogi intézményeket, és harcias kormányellenes retorikájukkal azt a látszatot keltsék, hogy létezik ellenzék hazánkban, mert senki nem akadályozza meg a hatalommal szembeni beszédet és tettet. Cserébe egy kis szelet, jó habos tortát mindig odavet nekik a NER jutalmul. Képesek ezzel megtéveszteni rengeteg tisztességes, elkeseredett embert, akik egy élhetőbb, anyagi biztonságot nyújtó, demokratikus Magyarországra vágnak. Ők a méltatlanul átverték, a hitkufárok áldozatai. Ugyanakkor sikerült kijózanítaniuk több százezer polgárt is, akik átlátnak a szitán és elfordultak tőlük az évek során: nem kérnek se belőlük, se a NER-ből. És lehetetlen helyzetbe hoznak egy sor bátor, a rezsím ellen őszintén és önzetlenül küzdő civil szervezetet, sajtóorgánumot és hétköznapi embert. Arról ne is beszéljünk, hogy ez az „ellenzék” juttatta az országgyűlésbe a nyíltan szélsőjobboldali Mi Hazánkat, általuk újabb támaszt építve a NER alá.

Idén is csak a NER-re lehetett szavazni. Ugyanúgy, ahogy negyven éve csak a Kádár-rendszerre, amikor az MSZMP és a Hazafias Népfront jelöltjei közül lehetett választani. Mindenki tudta, hogy ez utóbbiak ugyanúgy az állampárt emberei. A Hazafias Népfront kései utóda most az Egységben Magyarországért.

Ezt a társaságot el kell felejteni, velük ugyanúgy nem szabad szóba állni, mint a NER kemény magjával. Ők a probléma maga, sem együtt, sem szervezeteikre vagy személyekre lebontva nem a megoldást jelentik, hanem magát a liberális demokrácia, a jogállam és a társadalmi szolidaritás újbóli felépítése előtt tornyosuló, leküzdendő akadályt. Rájuk ugyanúgy nem lehet demokratikus jövőt építeni, ahogy a rendszerváltozás előtt a Hazafias Népfrontra sem. Nem ellenzékváltásra van tehát szükség, hanem ellenzékre, mert az már jó ideje nincs. A kutatások azt mutatják, hogy a NER-nek nincs abszolút többségi támogatottsága a társadalomban. Igény tehát lenne a változásra, szükség lenne egy ellenzékre. Az Orbán-rezsím gigantikus ereje nem kell, hogy letaglózzon bennünket. Ahogy a diktatúrát elutasítókat (beleértve sok mai NER-vezetőt is) 1990 előtt sem bizonytalanította el demokratikus küzdelmükben az, hogy majd'

egymillió tagja volt az állampártnak és sokan élhetőnek tartották a Kádár-érát, mert hittek a szabadságban, a többség uralmában, a jog erejében, a magántulajdon szentségében és a Nyugat felé vezető útban, és tudták, ha nincs alternatíva, akkor a polgárok érhetően az erő, a látszólagos stabilitás mellé állnak, biztosítsa ezt akár az önkényuralom. Mert nem tudnak mást tenni, hiszen élni kell, még hozzá olyan körülmények között, ami megadatott nekik. Ezért nem lehet a népre kenni a politikai vezetők hibáit és bűneit: a vezetők tartoznak elszámolással a népnek és nem fordítva. De minden elnyomó rendszer törékeny, és egy sem tart örökké.

A demokratikus, ellenzéki alternatívát tehát létre kell hozni. Ehhez a vélemény irányítóinak, az úgynevezett társadalmi elitnek kell megteremtenie a feltételeket. A jelenleginél száznyolcvan fokkal másként kell gondolkodni és cselekedni. Hogy hogyan, arról kifejtettem a véleményemet két ízben is a hvg.hu-n (A NER-nek nincs kihívója, 2021. január 7; Rezsimdöntő stratégiák, amelyeket ma senki nem képvisel, 2021. május 11.), és az ott megfogalmazottakat ma is érvényesnek tartom. De ismétlem: még mielőtt az alternatíváról gondolkodunk, fel kell adni azt az illúziót, hogy a magát ellenzékiek nevezőket tényleges ellenzékieknek tekintsük. Amíg ezzel az ábránddal nem szakítanak a cselekvőképes demokraták, nincs értelme a jövőről beszélni.

Mindenki tegye fel őszintén először magának, majd barátainak azt a kérdést, hogy nem jobb-e a mielőbbi, mégoly fájdalmas kijózanodás, mert abból lehet előremutató építkezés, mint ragaszkodás a NER kiszolgálóihoz, mert az újabb és újabb reményvesztést jelent és a semmibe vezeti hazánkat.

https://hvg.hu/360/20220410_KerekBarczy_Szabolcs_Nincs_ellenzek_Magyarorszagon_azt_1_etre_kell_hozni